

Pfingsten:
Der Apostel Paulus, Römer 8 und der Geist
Gottes
Pfingsten mit Paulus

Römer 8 - ein Kapitel, das nur schwer zu verstehen ist. Aber wer diese Fragen beantworten kann, weiß schon recht viel.

Der Apostel Paulus schreibt an die christliche Gemeinde in Rom, was ein Leben im Geist Gottes bedeutet. Da steht zum Beispiel: "Ihr aber seid nicht fleischlich, sondern . . ."

- A **leiblich**
- B **seelisch**
- C **geistlich**
- D **vegan**

Richtig C:

"geistlich" (Römer 8,9), das heißt: Ein gläubiger Christ oder eine gläubige Christin ist nicht an Irdisches, Vergängliches gebunden. "Denn fleischlich gesinnt sein ist der Tod", führt Paulus aus, "doch geistlich gesinnt sein ist Leben und Friede". Wer materielle Dinge begehrt, bindet sich an Vergängliches. Es kann ihn unfähig machen, die Güter zu teilen, die allen zum Genuss offen stehen sollten. Und wer zu sehr um sein eigenes Leben besorgt ist, dreht sich um sich selbst und verliert andere aus dem Blick. Paulus nennt das "fleischlich gesinnt sein" und setzt das mit "Feindschaft gegen Gott" gleich, "weil das Fleisch sich dem Gesetz Gottes nicht unterwirft". Paulus setzt den fleischlich Gesinnten diejenigen entgegen, "die Christi Geist in sich haben"; die also von sich absehen, ihre eigenen Interessen zurückstellen und sich selbst für andere hingeben können (Römer 8,2-9).

Und: „Ihr habt nicht einen Geist der Knechtschaft empfangen, sondern einen Geist der ...“

- A **Freiheit**
- B **Kindschaft**
- C **Elternschaft**
- D **Liebe**

Richtig B:

„Ihr habt nicht einen Geist der Knechtschaft empfangen, . . . sondern . . . einen Geist der Kindschaft“ (Römer 8,15). Deshalb sagen Christen auch „Abba“, wenn sie zu Gott beten, „lieber Vater“ (etwa im Vaterunser) – als Zeichen einer großen Nähe. Für Paulus zieht dieses Gottesverhältnis aber nicht nach sich, dass Christen kindliche Eigenschaften annehmen sollen und etwa Autoritäten blind vertrauen oder naiv und unkritisch sind. Davon ist hier nirgends die Rede. Sondern als Gotteskinder sind sie Erben der Verheißung, die Gott Abraham gegeben hat. Demnach wäre das Christentum eine legitime Fortsetzung dessen, was mit dem Ersten Testament begann (Römer 8,14-17).

„Du bist ein Geist, der lehret ...“, so dichtet Paul Gerhard die Verse des Apostels im Brief an die Römer um, „... wie man“ – was tun soll?

- A **recht beten**
- B **fromm glauben**
- C **blind trauen**
- D **ewig leben**

Richtig A:

„Du bist ein Geist, der lehret, wie man recht beten soll.“ So beginnt die fünfte Strophe des Pfingstliedes Nummer 133 im Evangelischen Gesangbuch („Zieh ein zu deinen Toren“). Damit bezieht sich der Lieddichter Paul Gerhard (1607-1676) auf Römer 8,26: „Wir wissen nicht, was wir beten sollen, wie sich's gebührt, sondern der Geist selbst tritt für uns ein mit unaussprechlichem Seufzen.“ Paulus beschreibt hier offenbar eine mystische Erfahrung, die die ersten Christen gemacht haben. Er deutet diese Form des Gebets als eine Art unmittelbares und selbstloses Beten – „wie es sich“ für einen Christen „gebührt“.

Pentecost:
The apostle Paul, Romans 8 and the Spirit of God

Pentecost with Paul

Romans 8 - a chapter that is difficult to understand. But whoever can answer these questions knows quite a lot.

The apostle Paul writes to the Christian community in Rome what a life in the Spirit of God means. It says, for example, "But ye are not in the flesh, but ..."

- A carnal
- B psychological
- C in the Spirit
- D vegan

Right C:

"In the Spirit" (Romans 8:9), which means that a believing Christian is not bound to earthly, transitory things. "For to be carnally minded is death," explains Paul, "but to be spiritually minded is life and peace." Whoever desires material things binds himself to the transitory. It can make him incapable of sharing the goods that should be open to all to enjoy. And those who are too concerned about their own lives turn around and lose sight of others. Paul calls this "being carnally minded" and equates it with "enmity against God", "because the flesh does not submit to the law of God". Paul contrasts the carnally minded with those "who have the Spirit of Christ in them"; who, therefore, can turn away from themselves, put aside their own interests and give themselves for others (Romans 8:2-9).

And: "You have not received a spirit of bondage, but a spirit of..."

- A freedom
- B childhood
- C parenthood
- D love

Correct B:

"You have not received a spirit of bondage ... but ... a spirit of filiation" (Romans 8:15). This is why Christians also say "Abba" when they pray to God, "dear Father" (for example in the Lord's Prayer) – as a sign of great closeness. For Paul, however, this relationship with God does not imply that Christians should adopt childlike qualities and blindly trust authorities or be naive and uncritical. There is no mention of this anywhere here. Rather, as children of God, they are heirs to the promise that God made to Abraham. Christianity would therefore be a legitimate continuation of what began with the First Testament (Romans 8:14-17).

"You are a spirit who teaches...", Paul Gerhard reinterprets the verses of the apostle in the letter to the Romans, "...how to do" – what to do?

- A pray right
- B pious believe
- C trust blind
- D live forever

Right A:

"You are a spirit who teaches how to pray right." Thus begins the fifth verse of Pentecost 133 in the Lutheran hymnbook ("Enter in at your gates"). With this, the song poet Paul Gerhardt (1607-1676) refers to Romans 8:26: "We do not know what we should pray for as we should, but the Spirit Himself intercedes for us with inexpressible groaning." Here Paul apparently describes a mystical experience that the first Christians had. He interprets this form of prayer as a kind of direct and selfless prayer – "as it is proper" for a Christian.

Zesłanie Ducha Świętego - Pięćdziesiątnica:
Apostoł Paweł, Rzym i Duch Boży

Pięćdziesiątnica z Pawłem

List do Rzymianan rozdział 8 - rozdział, który jest trudny do zrozumienia. Ale każdy, kto może odpowiedzieć na te pytania, wie bardzo dużo.

Apostoł Paweł pisze do wspólnoty chrześcijańskiej w Rzymie. Co oznacza życie w Duchu Bożym? Dokończ zdanie: Wy jednak nie żyjecie według ciała, lecz według Ducha, bo ..."

- A cielesny**
- B psychologiczny**
- C Duch Boży**
- D wegetarianin**

Racja C:

„Duch Boży” (Rz 8:9), co oznacza, że wierzący chrześcijanin nie jest związany z rzeczami ziemskimi, przejściowymi. „Bo być cielesnym umysłem Duch Boży m to śmierć”, wyjaśnia Paweł, „ale być duchowo umysłem to życie i pokój”. Każdy, kto pragnie rzeczy materialnych, wiąże się z przemijaniem. To może sprawić, że nie będzie mógł dzielić się dobrami, które powinny być otwarte dla wszystkich, aby się nimi cieszyć. A ci, którzy zbyt martwią się o własne życie, odwracają się i tracą z oczu innych. Paweł nazywa to „cielesnym umysłem” i zrównuje to z „wrogością wobec Boga”, „ponieważ ciało nie poddaje się prawu Bożemu”. Paweł kontrastuje cielesny umysł z tymi, „którzy mają Ducha Chrystusa w nich”, którzy w związku z tym mogą odwrócić się od siebie, odłożyć swoje własne interesy i oddać się za innych (Rz 8:2-9).

I: „Nie otrzymaliście przecież ducha niewoli, by się znowu pogryźć w bojaźni, ale otrzymaliście ducha..”

- A wolność**
- B przybrania za synów**
- C rodzicielstwo**
- D miłość**

Zgadza się B:

„Nie otrzymałeś ducha niewoli... ale... ducha synostwa” (Rz 8, 15). Dlatego chrześcijanie mówią również „Abba”, kiedy modlą się do Boga, „drogi Ojciec” (np. w Modlitwie Pańskiej) – jako znak wielkiej bliskości. Dla Pawła ta relacja z Bogiem nie oznacza jednak, że chrześcijanie powinni przyjmować cechy dziecięce, takie jak ślepe zaufanie do władz lub bycie naiwnym i bezkrytycznym. Nigdzie o tym nie ma wzmianki. Raczej, jako dzieci Boże, są oni dziedzicami obietnicy, którą Bóg złożył Abrahamowi. Chrześcijaństwo byłoby zatem uzasadnioną kontynuacją tego, co zaczęło się od Pierwszego Testamentu (Rz 8:14-17).

„Jesteś duchem, który uczy...”, Paul Gerhard reinterpretuje wersety apostoła w liście do Rzymian, „...jak robić” – co robić?

- A módl się o prawo**
- B pobożna wiara**
- C zaufanie ślepych**
- D życie wieczne**

Racja A:

„Jesteś duchem, który uczy, jak się modlić.” Tak rozpoczyna się piąty werset Zielonych Świąt 133 w księdze hymnów luterzańskich („Wejdźcie u waszych bram”). Tym samym poeta pieśni Paul Gerhardt (1607-1676) odwołuje się do Rzymian 8:26: „Nie wiemy, o co mamy się modlić tak, jak powinniśmy, ale sam Duch wstawia się za nami z niewyraźnym jękiem.” Paweł opisuje tutaj najwyraźniej mistyczne doświadczenie, które mieli pierwsi chrześcijanie. Interpretuje on tę formę modlitwy jako rodzaj bezpośredniej i bezinteresownej modlitwy – „tak jak jest ona właściwa” dla chrześcijanina.